

I |
Red. Dahlerup (til Direktøren):

Hvilken Betydning har Droske-Organisationen haft for Storkøbenhavn ?

Direktøren: Den har haft den store Betydning, at den har skabt Befolkningen en meget let Maade at faa fat paa en Droske. Naar man vil ha' en Vogn, ta'er man Telefonen, og man er forbavset, hvis den ikke holder for Døren, naar man har taget sit Overtøj paa. Et Gode til er opnaaet. Der er indført Fællesordning for alle Droskerne i Københavns, Frederiksberg og Gentofte Kommuner. De har her hos os fælles Telefoncentral, hvortil Publikum ringer, og hvorfra Drosken straks kan dirigeres til Mødestedet. Ordningen er blevet saa vanemæssig for alle, at man slet ikke tænker over, at det kunde være anderledes. I de fleste andre Storbyer Verden over kendes dette System slet ikke. Det med at ringe efter en Droske er ganske ukendt de fleste Steder. Endog i en By som Berlin. Man maa pænt gaa til en Holdeplads og faa fat i en Droske, hvis man vil køre. - Man er dog i de senere Aar rundt omkring i andre større Byer i Tyskland og ogsaa i England begyndt at indrette Droske-Centraler. Men det er København, der har indført Systemet, og det er her fra - direkte eller indirekte - at de har lært det. I Stockholm og Oslo har man dog i flere Aar ogsaa haft Droske-Centraler; dog med den Forskel, at det har været Telefonselskabet selv, der har ejet Droske-Centralen, som ogsaa er blevet betjent af Telefonselskabets Telefonistinder. Her hos os er det Organisationens selv, der ejer Droske-Centralen, og den betjenes af vort eget Personale. Derfor har vi ogsaa - f. Eks. i Modsætning til Stockholm - kunnet indføre Ordningen med Forudbestillingen. Paa samme Maade kan vi paa særlig travle Dage, hvis der lige i Øjeblikket ingen Vogn er disponibel, love at skaffe en Vogn i Løbet af nogle Minutter og sende den. Eller vi kan, hvis der ingen Droske er lige i Nærheden af Mødestedet, sende den fra en længere bortliggende Holdeplads. Det varer saa nogle Minutter længere, inden den holder for Døren. Dette betyder dog ingen forøget Udgift for Kunden, Droskerne kører gratis til Mødestedet.

Under unormale Forhold, det vil f. Eks. sige, naar der indtræffer et pludseligt og stærkt Regnvejr, saa kan det af og til knibe med at tilfredsstille Publikums Krav i Telefonen; for saa stormer Folk Droskerne paa Gaderne, og forhindrer derved Droskeførerne i at komme i Forbindelse med vor Central. For at forhindre en saadan Situation ved Jule- og Nytaarstid eller paa andre særlig travle Tider, som f. Eks. paa Konfirmationsdage, saa beslaglægger vi paa disse Dage et Passende Antal af Droskerne. Disse maa saa udelukkende besørge Forudbestillinger.

4

Iøvrigt tør jeg - uden falsk Beskedenhed - sige, at det københavnske Droskevæsen staar højt. Og dette er ikke alene med Hensyn til Bestillingssystemet. Ogsaa hvad angaar Proberhed og Bekvemmelighed er der faa Steder Verden over, man finder blot lige saa gøde Drosker. Vognene er underkastet Myndighedernes Kontrol, og der forlanges bl. a., at de har en Størrelse, saaledes at de er behagelige at komme ud og ind af. Følgen heraf er, at man ikke kan bruge de helt moderne lave Vogne. Vi maa fremstille Karosserierne her i Landet efter bestemte Maal. Dette kommer Landet til Gode, idet mindst 65% af en Droske er dansk Arbejde. Droskerne stiller 5 Gange Aarlig til Kontrol. Dels hos Justitsministeriets Motorsagkyndige og dels hos Politiet. Det paases, at Droskerne er i driftssikker og forsvarlig Stand, og at Taxametret er i Orden. Taksten, vi kører efter, er jo fastsat af Myndighederne, og Publikums Sikkerhed ligger i, at der for Kørslen altid kun skal betaales det, som Taxameteret viser.

Red. Dahlerup:

Hvormange Drosker hører der ind under Organisationen ?

Direktøren: Vi begyndte for 25 Aar siden med 28 Vogne, og i Dag har Storkøbenhavn 732 Drosker foruden de private Hyrevogne. - Vi begyndte med et lille Kontor med to Telefoner og to Damer og har nu over 100 Telefoner, 30 Centralledninger og 83 Holdepladstelefoner. De betjenes af 48 Telefonistinder. - Det kørende Personale er paa mellem 17- og 1800 Droskeførere. Det maa siges at være udsøgte Folk. Det er ikke enhver, der kan blive Droskefører. De skal have en pletfri Fortid, og Politiet undersøger enhver Ansøgers Forhold ligefra Konfirmationsalderen. Desuden skal der aflægges en særlig Prøve i Duelighed.

Red. Dahlerup:

Hvormeget kører de københavnske Drosker i det hele paa et Aar. Jeg mener i sammenlagt Vejlængde ?

Direktøren: Det bliver et meget stort Tal. Hver Droske kører aarligt ca. 60.000 Kilometer. Det bliver for dem alle tilsammen saadan noget som 44 Millioner Kilometer, eller det samme som herfra til Maanen 11 Gange.

Red. Dahlerup:

Til Maanen. Hvad vilde det for Resten koste at hyre en Droske til Maanen, - bortset fra de tekniske Vanskeligheder ?

Direktøren: Ja, den Tur har vi jo ikke opmaalt i vor Tabel over Landture. Men det er ganske morsomt, at De spørger derom. Der var forleden en Herre, der syntes, at den Pris, vi forlangte for en Tur til Vordingborg, var for høj. Han spurgte saa netop om, hvad vi tog for en Tur til Maanen. Det kunde vi

III
ikke svare paa, men saa regnede vi det for en Sikkerheds Skyld ud. Det bliver kun 128.156 Kr. Det er selvfølgelig kun en omtrentlig Pris. Jeg ved jo godt, at Afstanden mellem Jorden og Maanen er variabel.

Red. Dahlerup:

Hvad koster det saa at køre tilbage igen ?

Direktøren: Ja, der maa jo den sædvanlige Regel gælde, at vi ved Tur-Retur Kørsel kører gratis tilbage til Byens Grænse.

Red. Dahlerup:

Hvad regner man som en Droskes Levetid ?

Direktøren: Vi regner med et Gennemsnit paa ca. 4 Aar. Saa bliver de fleste Drosker udskiftede med nye. Der gaar jo et stærkt Slid af en Vogn til Droskebrug, og det kan sjældent betale sig at holde den længere. Desuden er Automobiltekniken i stadig Udvikling, saa en Vogn bliver hurtigt umoderne. Og det gælder for os som for andre, der handler, at man maa byde sine Kunder, det de ønsker, det vil sige det nyeste og det bedste. Vi har lige udregnet, at af alle vore 732 Drosker er de 500 i det sidste Aar udskiftet med nye Vogne.

Red. Dahlerup:

Vi gaar nu ind i det store Ekspeditionslokale, hvor Telefonistinderne sidder i en lang Række med Hovedtelefoner paa.

Direktøren: Det er vor Telefoninspektør Herr Jørgensen.

Red. Dahlerup:

Vil De, Herr Jørgensen, forklare os lidt om Ekspeditionens Gang ?

Insp. Jørgensen: Ja. Vore Telefonistinder er delt i tre Vagt-Hold, og vi indretter Antallet af Damer i hvert Hold efter den forventede Travlhed. I Vintertiden er Aftentimerne ved Teatertid den Tid, hvor vi har mest at gøre. Især selvfølgelig, hvis det er det vi kalder godt Vejr, d.v.s. Regnvejr. Paa travle Dage kan vi komme op paa en Ekspedition af over 10.000 Bestillinger i Døgnet.

Red. Dahlerup:

Hvorledes foregaar den enkelte Ekspedition ?

Insp. Jørgensen: Kbhvn. Telefon Selskab har konstrueret et særligt og glimrende System til os. Hver Dame har foran sig paa Ekspeditionsbordet et Felt. Til det indgaar der dels de 30 Centralledninger fra Sool og dels en Ledning til hver af de 83 Holdepladser. Hver af de smaa Lamper, De ser lyse, markerer en Holdeplads, hvor der i Øjeblikket er Drosker. Naar der ringes op til os, sætter den automatiske Vælger Abonnenten ind til den først ledige Dame. Hun modtager Bestillingen, noterer den paa en Ordreseddel og stempler den straks med Dato og Klokketallet paa det automatiske Stempel. - Hvis Drosken skal vades med det samme - og det sker de fleste - saa ringer hun selv den

1114
Holdeplads pp, der er nærmest Mødestedet. Paa Holdepladsen svares Telefo-
nen enten af en Telefonpasser eller af den første Droskefører. - Hansiger
Droskens Nummer og faar saa opgivet Bestillerens Adresse og Navn. - Damen
stempler saa Ordresedlen igen med Dato og Klokket for Afsendelsen, saa-
ledes at man altid senere kan følge Ekspeditionen. Hvis Drosken ikke skal
møde med det samme, gaar Ordresedlen som Forudbestilling ned til Samler-
pladsen. Damen sætter Sedlen paa det elektriske Transportbaand og saa gli-
der den.

Red. Dahlerup:

Nu vil vi høre, hvorledes Ekspeditionen gaar for sig. Vi stiller os ind
paa Ledningen til en af Telefonistinderne.

Red. Dahlerup (til en Dame) :

Hvor er det De kalder Samlerpladsen ?

Damen: Det er her henne.

Red. Dahlerup:

Sig mig, Frøken, hvad er det for nogle sære Klemmer med Ugens Dage paa,
der hænger der ?

Damen: Det er Forudbestillingerne. Der sigder Ordresedlerne ordnet for
hver Dag og hver Time for sig.

Red. Dahlerup:

Har De mange Forudbestillinger ?

Damen: Det er saa forskelligt. Til i Morgen, Søndag, har vi over 4000;
men det er ogsaa den store Konfirmationssøndag. Ellers er der altid mange
Bestillinger til om Morgenen, til Folk, der skal med Jernbane eller Damper
De vil være sikker paa at komme af Sted i rette Tid. - Vi har ogsaa allede-
de flere Bestillinger til Juleaften. Tidligere tog vi kun imod Bestillin-
ger en Maaned frem i Tiden: men nu kan man bestille en Droske saa langt Tid
man vil i Forvejen. Vi er kun glade for at faa Bestillingerne i Tide. Men
der er selvfølgelig den Fare, at det sker, at Kunden har glemt, at han har
givet os Bestillingen. Det er jo ikke alle, der selv skriver det op, - bare
de vilde;

Red. Dahlerup:

Glemmes der meget i Droskerne ?

Ja, det kan ikke nægtes. Der er næsten ingen Grænser for, hvad der kan

glemmes i en Droske. Ting som Paraplyer, Handsker og Tasker, def er saa li-
ge til. Men i sidste Uge var der en Dame, der glemte sin Hund i en Droske.-
Det der glemmes afleveres straks til Politiet. Samtidig giver Føreren os Be-
sked derom, saa hvis Publikum altid straks vilde ringe til os, kunde vi of-
te hjælpe med at faa det glemte bragt til Veje.

Nu begiver vi os ud paa en af Byens 83 Droskeholdepladser. Det
er Trafikinspektør Hansen, der viser os tilrette. - Hvorfor er Telefonskabets
Døre ikke lukket ordentligt.

Trafikinsp. Hansen: De staar paa Klem med Vilje. Det er Tegn paa, at der er
Drosker paa Holdepladsen. Saa tændes den lille tilsvarende Lampe oppe paa
vor Centrala Ekspeditionspladser. Naar den sidste Droske forlader Holdepladsen
skal Føreren lukke Skabets Dør. Lampen slukkes saa, og Damerne ved, at der ikke
er flere Drosker paa den Plads.

NB

(Telefonen ringer. - En Fører tager den - gentager Adresse og
Navn - starter Vognen og Kører.)

Red. Dahlerup (til chauffør Madsen) :

Er Passagererne vanskelige at have med at gøre ?

Chaufføren: Nej, det vilde være Synd at sige, saadan i al Almindelighed sagt.
Der er selvfølgelig Tilfælde. Vi kører jo for saa mange Slags Folk. Een vil
køre hurtigt, og en anden bliber nervøs, hvis det gaar for stærkt. Nogle vil
absolut køre ad Hovedgaden og andre bliver vrede, hvis vi gør det. Men man læ-
rer jo efterhaanden at se Folk an, saa det gaar nok med det. Efter Reglementet
skal vi altid køre den korteste Vej, og hvis der her er stærk Trafik, kan det
ofte gaa hurtigere at køre en Omvej. Det maa vi altsaa ikke, med mindre Kunden
selv forlanger det. For saa kør' vi den Vej. Vi er jo til for det samme.

Red, Dahlerup:

Hvad har været Deres mærkeligste Oplevelse som Chauffør ?

Chaufføren: Ja, det er jo ikke saa nemt at huske saadan lige paa staaende Fod.
Det er jo saadan med Historier - enten det er den ene eller den anden Slags -
at man kan ikke huske dem, naar man skal.

Jo, det er nu mange Aar siden. Damemoderne var anderledes
den Gang end nu. Det var den Gang, Kjolerne blev knappet til Ryggen. Jeg kørte
for en Dame fra Hovedbanen til en Villa paa Frederiksberg. Jeg hjalp Damem ind
med Kufferten og fik mine Penge, - hun var ikke smaalig. Jeg var ved at gaa,

V1
saa siger Damen : "Hør Chauffør, kan De ikke gøre mig en Tjeneste ?"
"Jo, saa gerne," svarer jeg. - "Min Pige har fri i Aften, og jeg er helt alene, - Kan De ikke hægte mig op i Ryggen ?" Det var altsaa en pæn Dame, men hvad skulde hun gøre ?

Ja, og saa var den Gang under Benzinmanglen i 1919, da jeg var kommet ud at køre Hestedroske. Jeg holdt paa Vestre Boulevard. Saa kom der to Herrer i Kjole og Hvidt og spurgte, om de kunde leje min Hest. De havde væddet med hinanden om, at den ene ikke kunde komme ridende til "Adlon". Han vandt, og jeg fik 50 Kr.

Men nu skal De høre den bedste, Det var i Forsommeren, at jeg skulde køre en ældre Dame ned til Malmøbaaden, Hun var daarlig til Bens, og jeg maatte hjælpe hende om Bord og ned i Kahytten. Jeg var altsaa meget omhyggelig med hende. Da jeg saa kom op igen, var vi et godt Stykke ude af Havnen. Jeg vidste jo ikke af, at Skibet var lige ved at gaa, - og der stod min Kasse inde paa Kajen. Det var en køn en. Naa, den gamle Dame var flink nok saadan. Hun gav Frokost, og jeg nød saa Turen, - og saa hjem med Baaden igen. Vognen havde Politiet taget sig af. Det er den eneste Tur, jeg har haft til Sverrig.

(Telefonen ringer. - En Fører tager den - gentager Adresse og Navn - starter Vognen og Kører.)

Red. Dahlerup (til Chauffør Rudborg):

Hvad er det for et Mærke, De har paa Brystet ?

Chauffør Rudborg: Det er et Sprogmærke. En betydelig Del af vore Droskeførere har i de senere Aar studeret Sprog. Navnlig Tysk og Engelsk selvfølgelig. De har oprettet deres eget Sprogkursus - det hedder "Delta" - med indfødte Lærere. Naar de har bestaaet en officiel Eksamen, faar de udleveret Sprogmærket, som er det samme som dem. Københavns Politi bruger.

Red. Dahlerup:

Det er Turisterne vel glade for ?

Chauffører: Ja, i høj Grad. Det sker ikke saa sjældent at fremmede Turister, naar de kommer hjem, sender os Breve med Tak for den gode Betjening og Vejledning, som Chaufføren paa den og den Droske har ydet dem. Det er jo til stor Opmuntring. Og det kan ofte være medvirkende til, at andre fremmede næste Aar lægger deres Tur over København. Folk, der rejser meget, forstaar

VII
at vurdere en god Betjening. Og meget af det, en Turist først møder i en
Bys Fysionomi er netop Byens Drosker.

Red. Dahlerup (til Trafikinsp. Hansen):

Saa tror jeg, vi har faaet et godt Indblik i det københavnske Droskevæsen.

Maa jeg faa en Vogn ?

Trafikinsp. Hansen: Med Fornøjelse. - Første Vogn. Farvel, Herr Redaktør.

Red. Dahlerup:

Farvel. - Heibergsgade 7.

(Døren smækker - Vognen starter og kører.)